

Johan van Laarhoven

Robbert Blokland

Tijn Elferink

**DE HEL VAN
BANGKOK**

Proloog

Tilburg, december 1976

*This is the end, beautiful friend
This is the end, my only friend
The end of our elaborate plans
The end of everything that stands*

Jim Morrison is een profeet, dacht Johan terwijl hij de muziek harder zette. De tiener lag op zijn bed in zijn ouderlijk huis in Riel, een klein dorpje onder de rook van Tilburg, en voelde een diepe connectie met de zanger van The Doors. Niet zijn brave ouders maar de teksten van profeet Jim leerden hem alles wat hij moest weten in dit leven. Respect, verwantschap, schoppen tegen de gevestigde orde. *We want the world and we want it... now.*

Hij stak een hasjpijp aan, zoals hij dat vrijwel dagelijks deed; de doordringende zoete geur vulde zijn kleine kamer. Al was hij pas zestien, hij begreep al heel goed dat het leven aangenamer is zonder rauwe randjes. De hasj zorgde er binnen een paar minuten voor dat al zijn problemen als sneeuw voor de zon leken te verdwijnen.

De eerste keer dat Johan hasjiesj rookte was drie jaar geleden, op tweede kerstdag in jongerencentrum 't Torenhoekske in Berkel-Enschot, waar de jeugdwerkers hasj in zilverpapiertjes

verkochten voor 2 gulden per gram. Een klasgenoot had hem een *chillum* in de handen geduwd. Zodra Johan inhaleerde wist hij dat zijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn.

*Can you picture what will be
So limitless and free
Desperately in need of some stranger's hand
In a desperate land*

Hij besloot dat hij nooit meer terug naar school wilde. Eigenlijk had Johan naar de mavo gewild, hij was heel goed in technisch tekenen en droomde ervan om ooit architect te worden. Maar de juffen en meesters op de lagere school vonden de lts een beter idee voor obstinate jongeren zoals Johan.

Vanaf de eerste seconde boterde het echter niet tussen hem en de docenten op school. Er werd doorlopend geslagen en gevochten, tussen leerlingen onderling maar ook door de leraren zelf. Johan was een introverte jongen die confrontaties liever uit de weg ging. Maar hij was er ook de man niet naar om het onderspit te delven: wie zichzelf leerde verdedigen, liep minder de kans om in elkaar geslagen te worden. Bovendien moest hij met grote regelmaat in de bres springen voor zijn broer Corné, die minder assertief was en dus een dankbaar mikpunt voor de grootste pesters van de school.

Eén vechtpartij in het tweede schooljaar betekende het einde van zijn tijd op de lts. Een gymleraar, twee keer zo oud, had hem geslagen. Daarmee was de man te ver gegaan en had hij Johan gedwongen om terug te slaan. De tiener had uiteindelijk gewonnen. De docent belandde in het ziekenhuis en Johan hield aan de confrontatie een blauw oog en een aantal gekneusde ribben over.

Het onvermijdelijke besluit van de schoolleiding zadelde het

gezin Van Laarhoven wel met een probleem op. Na dit incident wilde geen enkele school in de regio hun handen aan hem branden. Daarom regelde zijn vader maar een baantje voor hem bij een vriend met een groentegroothandel. Daar mocht hij nu elke dag sjouwen met enorme kratten vol sinaasappels en zakken aardappels van vijftig kilo. Hij kreeg er sterke bovenarmen van, merkte hij; zijn spieren bolden onder zijn T-shirt uit. Maar Johan was niet van plan zijn hele leven in het magazijn van een groentegroothandel te gaan slijten. Hij voelde zich opgesloten tussen de vier muren en snakke naar vrijheid. Dezelfde vrijheid die hij vond in de teksten van *godfather* Jim: zijn waarheid was ver boven alles en iedereen verheven.

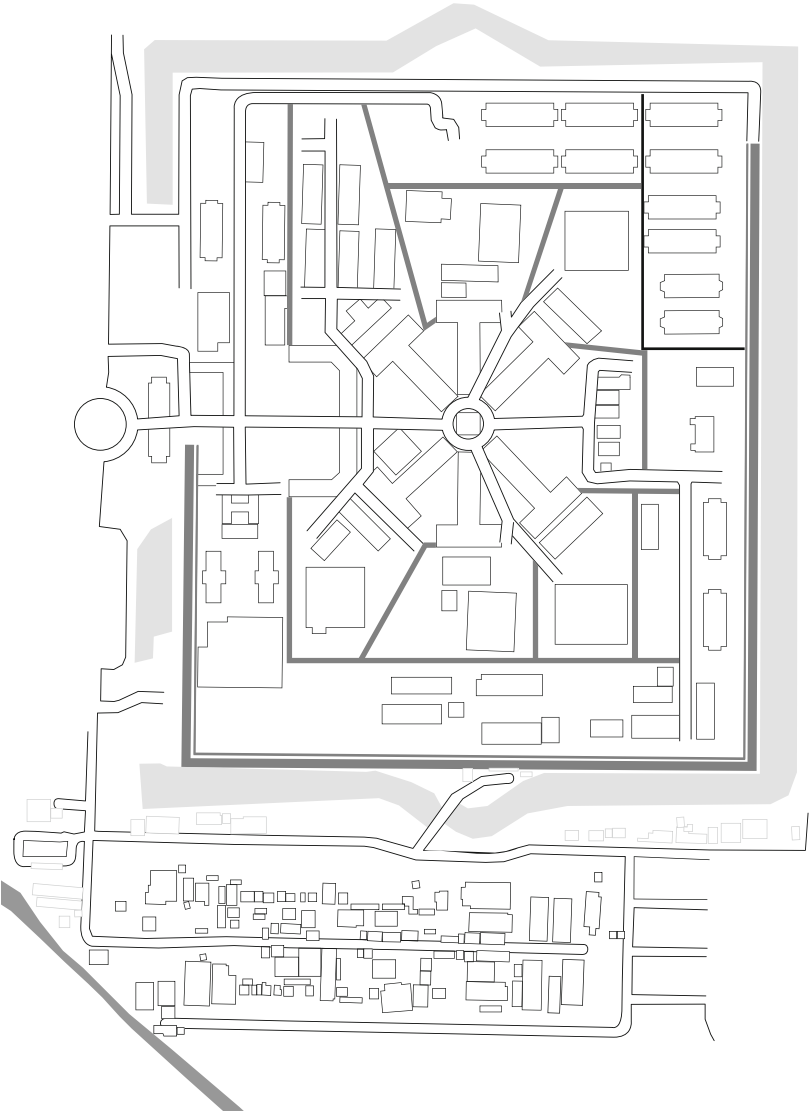
*Lost in a Roman wilderness of pain
And all the children are insane
All the children are insane
Waiting for the summer rain, yeah*

Eén ding had Johan met zijn pa gemeen, bedacht hij terwijl de psychedelische muziek aanzwol. Vader Van Laarhoven was een ondernemer die op eigen kracht een goedlopende zaak in elektrische apparaten uit de grond had gestampt. Half Tilburg betrok zijn koelkasten, wasmachines en televisietoestellen bij hem. Die handelsgeest en dat doorzettingsvermogen bewonderde Johan in zijn vader.

Maar de regelmaat en de burgerlijkheid van het leven van zijn vader trok hem totaal niet. Zo zat Johan niet in elkaar. *Life is a bitch with a few happy moments, so you try to get as much as possible* – dat was op dat moment de enige zekerheid in het leven voor de Brabantse tiener. Hij wilde ondernemen, net als zijn vader, en alle kansen pakken die langs zouden komen, maar wel

onder zijn eigen voorwaarden. Hij hoefde niet de grootste te worden, maar wél de beste. *Open your mind*. Niet luisteren naar anderen, fok it! Hij zou zijn eigen weg wel vinden in het leven.

Het debuutalbum van The Doors was afgelopen, de pick-up was afgeslagen. Johan stond op, om nieuwe hasj te pakken en om de plaat opnieuw aan te zetten.

Klong Prem

Remand

1 Pattaya

Zelfs hartje zomer 2014 was dinsdag nooit een drukke uitgaansavond in Pattaya. Een halve eeuw geleden was de Thaise kustplaats, zo'n anderhalf uur rijden van Bangkok, nog een slaperig vissersdorp met een handvol inwoners. De lange strook zand en palmen langs het opvallend heldere blauwe water werd nog niet ontsierd door hoogbouw. Niemand buiten de regio Bang Lamung had ooit gehoord van het gehucht tussen de heuvels, vernoemd naar de moessonwind die in Thailand het begin van het regenseizoen markeert.

Dit veranderde in de jaren zestig, toen Amerikaanse militairen die gelegerd waren op luchtmachtbasis U Ta Pao het paradijselijke strand ontdekten en hier massaal heen trokken voor hun R&R, '*rest and relaxation*', tijdens de slepende Vietnamoorlog. De snelgroeiende vraag leidde tot meer aanbod, niet alleen van hotels, restaurants, gogobars en glitterend lokkende Amerikaanse neonreclames, maar ook van prostitutie. Het duurde niet lang voordat westerse toeristen het Las Vegas van Thailand ook wisten te vinden, zeker toen vliegen in de jaren zeventig aanmerkelijk goedkoper werd.

Het bestuur van Pattaya zette de afgelopen decennia alle mogelijke middelen in om een positieve draai te geven aan het smoezelige imago dat de grootste trekpleister vormde voor de

meeste plezierzoekers met geld uit Europa en de vs. Een Hard Rock Cafe, een zeeaquarium en miniatuurpark Mini Siam openen hun deuren; er werden familievriendelijke activiteiten uit de grond gestampt zoals sportduiken, zweefvliegen, golfen en paardrijden. Grote respectabele bedrijven als General Motors, BMW en Toyota openen fabrieken, zodat de stad minder afhankelijk werd van de veertigduizend hotelkamers aan het strand.

Maar de reputatie van *Disneyland for adults* kon Pattaya niet van zich afschudden. Als de zon ondergaat, verandert het kindvriendelijke strandparadijs in een van de grootste rosse buurten ter wereld. De meeste van de tienduizenden sekswerkers in de stad doen vrijwel alles voor een paar duizend baht, omgerekend in euro's een paar tientjes. Rond Walking Street, een kitscherig wandelgebied vol cafés en stripclubs, proberen tientallen propers nieuwsgierige toeristen mee te lokken voor een 'pingpongshow' in een van de bedompte steegjes. Natuurlijk is prostitutie officieel illegaal in het nog steeds vrij conservatieve Thailand. In de praktijk echter vergeten de meeste lokale wetsdienaars dit soort regels liever, zeker als daar een stapeltje knisperende bankbiljetten tegenover staat.

Johan was verliefd op Thailand vanaf de eerste keer dat hij bij toeval voet aan de grond zette in Bangkok, eind jaren tachtig. Hij hield van de hartelijke mensen, het warme weer, de kruidige geur van eten en bloemen waar je bijna nergens aan ontkomt. Het is een land van uitersten: diepe zeeën en hoge bergen, arm en rijk, buitenwijken vol krotten en hypermoderne grootstedelijke gebieden bestaan hier naast elkaar. Thailand ademde een gevoel van vrijheid, van avontuur, van onbegrensde mogelijkheden – zaken waar de Brabander veel waarde aan hechtte. Soms

dacht Johan bijna dat hij de reïncarnatie was van een Aziat, zo verknocht was hij aan het mysterieuze land.

Hij hield soms ook van de gogobars in Pattaya, de stad waar hij sinds 2008 woonde. What's Up A Go-Go had zijn voorkeur, een van de populairste bars in Pattaya. Johan ging daar dan een afzakkertje doen als hij met zijn vrouw Tukta uit eten was geweest; zij was geen nachtbraker en ging daarna liever naar huis. Hij hield niet van zomaar alle gogobars, niet van die onpure tenten waar alleen maar rampetampmuziek werd gedraaid. Niet van die goedkope kroegen die zich massaal richtten op de hitsige witte westerlingen. Hij voelde zich juist bijzonder op zijn gemak in de wat betere gelegenheden, waar voor zijn gevoel de seksuele gunsten die dames verleenden niet de boventoon voerden, maar de ontspannen sfeer, de meer mellow muziek en de burleskdansers op het podium in het midden van de zaal.

De What's Up A Go-Go was een van de oudste etablissementen in de straat Soi 15. De club leek meer zorg te hebben besteed aan de inrichting dan veel concurrenten in het roemruchte uitgaansgebied. De kleur wit domineerde; aan een groot deel van de muren hingen grote spiegels waarin de klanten naarmate de uren vorderden hun gezicht bezweter en roder zagen worden. Rond meerdere kleinere podia stonden chique bankjes en stoelen gegroepeerd. Voor wie de avond echt in stijl wilde eindigen, bevond zich achter in de duisternis een middelgrote jacuzzi.

Als hij een avond ging stappen, vormde de What's Up voor hem vaak het eindpunt. Hij nipte dan in een hoekje aan zijn Chivas Regal en keek naar de dames die op het podium met hun danskwaliteiten de aandacht van de Europese en Amerikaanse aanwezigen probeerden te trekken. De meisjes kenden de Ne-

derlandse zakenman wel en gaven hem ook de aandacht waarvan ze wisten dat hij dit waardeerde.

Die aandacht had niets met seks te maken. Hij was niet zoals de andere vele *farang* – witte buitenlanders – die naar Thailand kwamen om hun lul achterna te lopen en dat naar anderen toe verkochten als ontwikkelingswerk. Sterker nog, als Johan zag dat een dronken toerist een van de meisjes in de What's Up onheus bejegende, dan greep hij soms in en wees zijn leeftijdsgenoten terecht. Dames raak je niet aan als zij dat niet willen, dat was een van zijn onwrikbare principes. Een kwestie van fatsoen en respect.

Kijken en flirten mocht natuurlijk wel. Natuurlijk vond hij het niet onaangenaam als de vriendelijke dames voor een drankje even bij hem aan tafel kwamen zitten. Daar betaal je dan netjes een paar honderd baht voor – een soort commissie die een belangrijk onderdeel vormt van hun broodnodige inkomsten. De muziek hier stond ook niet zo hard als in andere stripcafés elders in de stad, wat soms zelfs een gesprekje mogelijk maakte waarmee hij zijn kennis van de Thaise taal wat kon aanscherpen.

Life is a bitch with a few happy moments. Netto was hij, aangeschoten mijmerend aan de bar van de What's Up, niet ontevreden met wat hij tot nu toe met hard werken en vindingrijkheid had weten te bereiken in het leven. De vijftiger gold in Nederland als een pionier in de geschiedenis van de softdrugs. De eerste coffeeshop van Noord-Brabant, die hij begin jaren tachtig opende, had hij uitgebouwd tot een goedlopende keten met een uitstekende reputatie. Niet alleen bij de klanten, maar zelfs bij het lokale politiekorps, dat buitenlandse collega's meenam naar Johan als zij de voordelen van het Nederlandse softdrugsbeleid

duidelijk wilden maken. The Grass Company was een begrip, en eerlijk is eerlijk: het succes van de zaak had Johan geen wind-eieren gelegd.

Mede daarom had hij zes jaar geleden besloten definitief te verhuizen naar Pattaya, waar hij een stuk grond had gekocht op een enorm golfterrein met de droom hier twee huizen te bouwen. Met zijn vrouw en zijn kinderen woonde hij momenteel in het gastenverblijf; op het belovende perceel werd nu het échte woonhuis gebouwd. Met het voltooiën van dat pand zou zijn droomleven weer een stap dichterbij zijn gekomen: een rustig bestaan, waarin genieten van het leven en van zijn gezin vooropstond. Dertig jaar in de eredivisie van de cannabisconsumptie spelen was zeer bevredigend geweest, maar ook vermoeiend. Vooral het continue opboksen tegen de grillige invulling van het gedoogbeleid door de Nederlandse overheid, had hem zoveel meer energie gekost dan hij had gehoopt. Hij was ziek van al het gezeur, en – dat moest hij eerlijk toegeven – hij had inmiddels ook wel poen genoeg.

Johan keek op zijn horloge en leegde in één slok zijn glas. De whisky brandde aangenaam in zijn keel. Een danseres die zichzelf om een paal heen slingerde, gaf hem nog een knipoog. ‘*Ratri swasdi*,’ mompelde hij terug, ‘welterusten.’ Johan stond op en verdween in de zwoele Thaise zomernacht, op weg naar huis. Hij was even volmaakt gelukkig.

2

De inval

Vanaf de eerste seconde dat Johan zijn ogen opende, wist hij dat er iets grondig mis was. Hij voelde een ongemakkelijke knoop in zijn maag die hij niet goed kon duiden – dit was een ander gevoel dan de geruststellende kater wanneer hij te lang in de What's Up A Go-Go was blijven hangen.

Johan ging rechtop zitten in bed. De plek naast hem op het matras was leeg, maar dit was niet ongebruikelijk: zijn vrouw Tukta stond altijd vroeg op om de kinderen klaar te maken voor school. Hij spitste zijn oren. Op de benedenverdieping klonk slechts een ondefinieerbaar maar vrolijk gesprek tussen zijn twee jonge kinderen, vermengd met het hem bekende ontbijtru-moer dat elke ochtend rond deze tijd gonsde door de ruime witte villa. Vaag rook Johan de geur van verse noedelsoep, iets wat hij – zeker na een avond stappen – graag at als ontbijt.

Casa Van Laarhoven, gebouwd in koloniale stijl met veel ramen en grote veranda's, stond in een afgeschermd deel vlak bij Pat-taya. Het was een klein dorp, een soort ringweg van villa's rond een enorme golfbaan waar veelal buitenlanders van middelbare leeftijd met geld woonden. Zodra Johan in een lokale krant de advertentie van de prachtige grond had gezien, was hij verliefd geworden op de overdadig groene locatie met palmbomen tot

aan de horizon. Het was *fucking beautiful*, dit was de plek waar hij oud wilde worden. De drukte van de stad bleef binnen handbereik, maar tegelijkertijd konden hij en zijn gezin genieten van de natuur en de rust die het enorme gebied garandeerde. Vrijwel dagelijks liep hij een rondje van acht kilometer over het terrein, terwijl hij de hete Aziatische zon op zijn huid voelde branden.

Alles klopte aan de lap grond van ruim drieduizend vierkante meter op het golfterrein dat hij twee jaar geleden had gekocht. Het pand waar ze tijdelijk woonden was in de toekomst bedoeld voor gasten en personeel; binnen een paar maanden zouden ze een identiek ogend maar groter huis gaan betrekken dat nu nog in aanbouw was. De belangrijkste twee onderdelen van het complex waren al voltooid: een carpark voor de auto's en een zwembad van twintig meter lang waar Tukta naar hartenlust haar favoriete hobby kon beoefenen. In het water kwam ze altijd volledig tot rust: soms door een halfuur gedachteloos baantjes te trekken, soms door lekker op haar rug te drijven en mijmerend te kijken naar de blauwe Thaise lucht.

Het hek, de enige manier om toegang te krijgen tot het terrein van Johan en zijn gezin, werd geopend. Het gebeurde met tact, niet bruusk zoals zijn zoontje vaak deed als hij de straat op rende – ieder ander had het zachte piepen van de scharnieren vermoedelijk niet eens gehoord. Johan kende alle geluiden van zijn huis; het ongemakkelijke gevoel waarmee hij was ontwaakt werd nog sterker. Er klonken zachte voetstappen op het pad dat van de weg naar de villa liep, schoenen van meerdere mensen die zich verder geruisloos in de richting van de voordeur begaven.

Johan trok snel een broek en een wit shirt aan die op de stoel lagen en liep naar beneden. Het huis was eclectisch ingericht,

meubels die de westerse komaf van Johan en de Aziatische wortels van Tukta weerspiegelden stonden gebroederlijk naast elkaar. Kenners zouden mogelijk opmerken dat zich in het huis nauwelijks objecten bevonden die het inkomen verraadden dat Johan in Nederland met zijn coffeeshop had verdiend. Dat was een bewuste keuze; hij was, afgezien van zijn liefde voor mooie auto's, geen man die echt waarde hechtte aan dure spullen.

De deurbel maakte abrupt een einde aan de gemoedelijke ochtendroutine van het gezin. Tukta, die Johan net goedmorgen wilde kussen, draaide zich om en keek naar buiten. Het was opeens donker geworden in de woonkamer en keuken; lange schaduwen vielen naar binnen. Waar net de stralen van de Thaise ochtendzou nog door de ramen schenen, stond nu vanuit het niets een kordon van zwaarbewapende agenten om het huis heen. 'Er staat overal politie...' was het enige wat Tukta kon uitbrengen. Hun dochtertje slaakte een kreet van schrik toen ze de tientallen mannen in hun zwarte uniformen in de tuin zag staan.

Johan voelde de adrenaline door zijn lijf stoten. In zijn brakke hoofd probeerde hij snel te schakelen: waarom staan deze mensen hier, wat kan ik in theorie verkeerd hebben gedaan? Of kwamen ze om hen te beschermen? Er was recent een overval op een van de huizen op de golfbaan gepleegd. Het was onrustig in het land sinds het leger eind mei onder leiding van Prayut Chan-o-cha de macht had overgenomen. Het was al de twaalfde staatsgreep in het land in ruim tachtig jaar tijd. De Nederlandse ambassade had landgenoten in Thailand gewaarschuwd zich niet publiekelijk negatief uit te laten over de coup; recent was om die reden al een Belg achter de tralies verdwenen. Natuurlijk, voor Thaise begrippen kon Johan best direct zijn. Maar dat

had wel altijd een reden; hij had een sterk gevoel voor rechtvaardigheid.

Het kwam geen moment in hem op dat het leger gezagsdragers voor zijn deur iets te maken kon hebben met de slepende zaak in Nederland, waar het Openbaar Ministerie onderzoek deed naar de miljoenen die hij legaal had verdiend met zijn coffeshops. Justitie had zelfs na duizenden manuren ploeteren nog geen enkel bewijs gevonden om een zaak tegen hem te starten. Ondanks herhaalde verzoeken van zijn advocaten had Johan zelfs nooit een uitnodiging gehad voor een gesprek over de theorieën die de rechercheurs probeerden te onderbouwen.

‘Ze zijn vast op zoek naar illegale werkers,’ opperde Johan aan zijn vrouw, die de angstige kinderen met hun nanny naar hun kamers stuurde. De aannemer van het huis in aanbouw maakte gebruik van veel Cambodjanen die eigenlijk niet de juiste papieren bezaten om in het buurland ingehuurd te mogen worden. Dit soort praktijken verdiende geen schoonheidsprijs, maar iedereen deed het – in Thailand wordt veel oogluikend toegestaan mits de juiste personen maar met regelmaat het juiste bedrag krijgen toegeworpen.

Voordat hij de deur opende, inventariseerde Johan in gedachten hoe groot de problemen konden zijn waar hij zich zo plotseling mee geconfronteerd zag. Hij keek naar buiten en telde een woud van meer dan honderd agenten. Ze bevonden zich niet alleen voor en achter het huis; ze zaten ook op de muren rond het complex en stonden in de tuin, naast het zwembad. Hun passieve, bijna ontspannen houding deed vermoeden dat de enorme inzet niet was opgetrommeld vanwege de grote levensgevaarlijke bedreiging die het ontbijtende gezin Van Laarhoven vormde.

Johan herkende vluchtig logo's van zeven verschillende divisies. De meeste gewone agenten leken deel uit te maken van korpsen van Pattaya en Bangkok, maar het merendeel van de meer gezaghebbende aanwezigen droeg kleding van het Department of Special Investigation, de Thaise FBI. Hij zag nu ook voor het eerst de tientallen journalisten die voor het hek stonden, wachtend op wat komen ging.

'Bel Kooky,' riep hij naar Tukta, die vooralsnog opvallend koel bleef onder de bizarre situatie. Kooky Wangchai was bedrijfsjurist en getrouwd met een vriend die in het verleden wel eens had geholpen met juridisch advies over contracten die Johan had afgesloten. In Nederland had Johan een team van strafrechtadvocaten die hij meteen kon bellen; zij hielpen hem in de zaak rond zijn voormalige coffeeshops. In Thailand had hij nog nooit problemen gehad met de wet. Kooky was de enige optie die hem op dit moment te binnen schoot.

Het tafereel dat zich ontvouwde nadat het koppel de deur opende, gaf Johan bovenal het gevoel dat hij een rol speelde in een slechte B-film. Achteraf kon hij zich alleen nog maar flarden herinneren. Tukta las het in het Thais opgestelde huiszoekingsbevel door; Johan redde zich prima met smalltalk in de vreemde taal, maar dit was een gewichtig juridisch document. Talloze ideeën en emoties vochten om aandacht: angst, woede, frustratie doordat hij geen grip kon krijgen op de situatie en de bizarre scène waar hij zich momenteel in bevond. Hij probeerde de chaos in zijn hoofd te kanaliseren, maar het enige zinnetje dat als een hangende plaat bleef echoën was *'what the fuck'*.

Het waren hoge piefen die hem nu zijn rechten voorlazen en de tientallen agenten en rechercheurs – sommigen gewapend, anderen in gezelschap van een enorme hond – opdracht gaven

alle hoeken en gaten in het huis te doorzoeken. De leiders van het onderzoek spraken perfect, vrijwel accentloos Engels, een kwaliteit die eigenlijk alleen Thaise hoogwaardigheidsbekleders gegeven is. Hun uniformen oogden nieuw; hun haren waren netjes gekamd, alsof ze zich heel bewust leken te zijn van het feit dat ze die avond een van de belangrijkste items van het Thaise journaal zouden worden. Vlak achter de eerste linie van agenten stonden meerdere fotografen die hun apparaten doorlopend lieten klikken om niets van het schouwspel te missen. De leider van het team, een grijzende, opvallend lange man met een zonnebril met een vierkant montuur, legde uit dat ze op verzoek van justitie in Nederland een onderzoek waren gestart en het huis gingen doorzoeken. What the fuck – justitie in Nederland? Johan zag op zijn pak het symbool van de Anti Money Laundering Office; het leek als je vluchtig keek op een vrolijker variant van het oude Nederlandse politielogo.

De tientallen agenten krioelden binnen de kortste keren door het huis, als mieren in een nest. Iedereen leek precies te weten wat zijn of haar taak was en deze voerden zij uit zonder enige emotie te tonen, als robots aan de lopende band in een fabriek. Alles werd overhoopgehaald, van de keuken tot de kinderkamers: kussens werden van de banken gegrist, matrassen van bedden gesleept. De stoïcijnse manier waarop alle wetsdienaars dit deden, vrijwel geruisloos, maakte het allemaal nog veel surrealistischer en enger dan het toch al was voor het gezin Van Laarhoven.

Johan en Tukta moesten op de bank in de woonkamer gaan zitten en toezien hoe het team alles overhoophaalde. Meer informatie over de reden van de huiszoeking gaf niemand, ondanks herhaalde vragen die de twee bewoners probeerden te stellen. Tukta keek haar man regelmatig aan met vragende ogen,

in de hoop dat hij haar gerust kon stellen of haar met een lach zou verlossen uit de krankzinnige droom waar ze op dit moment in leken beland. De machteloosheid van niets kunnen zeggen om haar zichtbare zorgen weg te nemen knaagde nog sterker aan hem dan zijn eigen stapel vragen die met de minuut groeide.

Er werden computers en administratie uit de werkkamer van Johan in beslag genomen. Hij kreeg het verzoek de kluis in de slaapkamer open te maken. De opbrengst hiervan leek de rechercheurs tegen te vallen: wat geld, een paar dierbare foto's en een pistool waar hij een wapenvergunning voor had – geen overbodige luxe voor bewoners op een terrein waar met regelmaat pythons en koningscobra's worden gesignaleerd.

Johan rook nog steeds de noedelsoep die koud geworden op de kookplaat stond – een stille getuige van de zorgeloze ochtend die nu verder weg leek dan ooit. Hij had honger, maar de agenten die bij hun bank bleven staan, lieten beleefd maar resoluut weten dat het niet was toegestaan om eten te pakken of te maken tijdens het onderzoek. Het koppel kreeg wel wat water, waarmee Johan zijn droge mond spoelde. Het was een hete dag in Pattaya, het kwik steeg in de loop van de dag boven de dertig graden; de ventilatoren in het huis leken de klamme hitte vandaag niet goed te kunnen verdrijven. Johan kreeg wel toestemming om zijn broer Frans in Nederland te bellen, maar omdat het in Nederland nog nacht was, nam deze niet op.

Na twee uur arriveerde jurist Kooky, die eerst de nanny de opdracht gaf om met de kinderen naar een hotel te gaan. Daarna controleerde Kooky de overlegde huiszoekingsbevelen. Alle gegevens leken te kloppen, constateerde ze: het onderzoek bleek zich te richten op grootschalige drugshandel, vrouwenhandel en het witwassen van de opbrengsten daarvan. Johan kon zijn oren

niet geloven. Hij had zijn geld immers in Nederland verdiend en daar alle belastingen over betaald. Het kromme van de verkoop van cannabis in Nederland is hooguit dat het strikt genomen niet legaal is maar gedoogd wordt. Aan de andere kant, de overheid is honderd procent op de hoogte van wat er gebeurt.

Zelfs in Nederland had justitie ondanks jarenlang onderzoek nog geen enkele aanklacht tegen hem geformuleerd. En vrouwenhandel, what the fuck?! Waar haalden ze die onzin vandaan? Ook Kooky leek het niet te snappen. Ze probeerde Johan gerust te stellen door uit te leggen dat witwassen in Thailand geen ernstig vergrijp is; voor majesteitsschennis worden veel zwaardere straffen uitgedeeld. En áls je al voor de rechter dreigt te komen, biedt een flinke zak geld eigenlijk altijd wel uitkomst. ‘Ze willen alles alleen maar doorzoeken,’ hield Kooky vol.

Met deze gedachte in het achterhoofd haalde Johan enigszins opgelucht adem toen de meeste agenten rond drie uur ’s middags het huis verlieten. De villa zag eruit alsof er een orkaan doorheen was geraasd; overal waren kasten, bureaus en laden leeggetrokken. Alle boeken in het huis waren meegenomen; niet alleen de administratie van Johan, maar ook de fotoalbums en schriftjes met schoolwerk van de kinderen. Tukta was zichtbaar uitgeput van het urenlange wachten; bij Johan maakte de angst langzaam plaats voor woede en strijd lust. What the fuck! Wie opdracht had gegeven voor deze idiote schertsvertoning zou gaan boeten. Hij wist nog niet hoe, maar van zijn gezin bleven ze af, en dat zou hij de nu nog onzichtbare krachten die deze inval hadden geïnitieerd duidelijk gaan maken ook.

De lange grijzende teamleider met zijn vierkante montuur en zijn jasje vol insignes kwam voor Johan en Tukta staan. In zijn hand hield hij een nieuw papier met veel imposante stempels en

een Thaise tekst, die hij voorlas alsof het een koninklijk decreet was. Johan zag het gezicht van Tukta snel betrekken. ‘We moeten mee,’ bracht ze stamelend uit. ‘Inderdaad,’ beaamde de politiechef. ‘U staat onder arrest. We raden u aan mee te werken, voor uw eigen bestwil. Als u rustig meegaat, hoeft u geen handboeien om.’

De politieman sommeerde het echtpaar op te staan en mee te komen naar buiten. Tukta werd boos en begon in het Thais te vloeken. Maar Johan voelde aan dat tegenstribbelen nu geen zin had. Hij zou straks op het bureau wel de kans krijgen uit te leggen dat er een enorme fout was gemaakt. Of hij belde zijn advocaten in Nederland: die zouden dit misverstand direct kunnen oplossen. Bovendien is het bepaald niet ongewoon in Thailand dat een flinke stapel bahts in de richting van de juiste persoon een zogenaamd probleem kan doen verdwijnen.

Een potige jonge DSI-agent sommeerde het koppel met lichte dwang in een wit politiebusje te stappen. De eindbestemming deelde de zwijgzame man niet met de twee verdachten. Het laatste attribuut dat Johan nog net mee kon grissen uit zijn huis was een paars petje, om zijn kale hoofd te beschermen tegen de brandende zon. ‘Het komt allemaal goed,’ zei hij hardop toen hij op de achterbank werd geduwd – om zichzelf gerust te stellen, of misschien om Tukta moed in te spreken, die zijn blik merkbaar ontweek.

Johan wist niet dat dit de laatste stappen waren die hij ooit nog in zijn eigen huis zou zetten. De tientallen camera’s flitsten enthousiast toen het Toyota-busje wegreed van het golfterrein. De beelden werden ’s avonds op de Thaise televisie getoond bij het bericht dat de politie na veel spuurwerk een gevaarlijke internationale drugs crimineel in de kraag had weten te vatten.